

Hem fet l'esforç de posar-nos a la pell d'una persona trans?

Dm, 27/07/2021 per Catalunya Religió

[Els lectors escriuen](#)

(Óscar Manuel Escolano) Aquest article hauria d'haver-se escrit per una persona trans. Jo, com a home blanc europeu cis gai, només puc fer-me una petita idea del cansament que suposa no tenir el mateixos drets i haver de lluitar per tal d'aconseguir una llei que garanteixi drets i una igualtat real. M'uneix, però, a celebrar-ho i que hi haja pogut entrar a tramitar-se i frenar una exclusió injusta.

Dins de les nostres sigles, la T segueix sent la més vulnerable. Malgrat tenir una llei de matrimoni igualitari, tot no està aconseguit. Gais, lesbianes i bisexuals es poden casar, sí, però no sempre hi ha capacitat per esquivar els prejudicis de les famílies i dels companys i companyes al treball. Allò significa tancar-se a l'armari... de nou. Les persones trans no hi poden tornar quan ixen, ja que el trenquen del tot quan fan aquest exercici de valentia.

Després d'anys de reivindicacions i d'un treball dur de negociació per part dels nostres col·lectius i de les famílies de persones trans, una llei integral de drets per les persones trans ha arribat al Congrés. Ha sigut un camí ple de pedres i travetes; ple de declaracions trànsfobes producte de prejudicis, sobretot les dones trans; de grups socials que no n'han escoltat el crit d'adoloriment de les que no troben feina per ser qui són; que en són víctimes d'exclusió per no acoblar-se a un sistema que privilegia els homes cis, l'heterosexualitat i el poder econòmic.

Un ampli sector del feminisme que sí ha donat suport a les persones homosexuals i bisexuals ha girat l'esquena a les dones trans (que, curiosament, no ho ha fet amb els homes trans). Amb l'ús del terme "esborrat de les dones" (que pot tenir la seua justificació) han manifestat obertament que les dones trans no ho són. No els reconeixen les seues reivindicacions per tal d'obtenir uns mateixos drets; acusant-les de pertànyer a un "lobby trans" que vol imposar el seu punt de vista.

Sembla que exigir igualtat social no és a l'abast de tothom. Mai he vist que regular-la per tal de equilibrar les diferents realitats socials comporti esborrar ningú. Tenim milers d'exemples on s'han legislat reivindicacions justes i no s'han retallat altres drets. Afirmar que aconseguir-los implica eliminar els d'altres és, en la meua opinió, copiar esquemes bàsics del masclisme. Excloure no és una de les màximes del feminisme. Tot el contrari.

A les dones trans no se les considera dones per la seua fisonomia. I jo em pregunte: per què la genitalitat és un argument per fer fora a qui és diferent? Per què no es pot assolir que dins de la diversitat també cap la possibilitat de que la identitat sentida en siga independent? No estarem copiant estructures de pensament que no ens fan avançar? No serà que cada vegada hi tenim menys empatia? No serà que l'enemic també hi és al llenguatge que no permet una integració de les diferents realitats? Les llengües tenen prou mecanismes de neologia per tal de pal·liar-lo. Qui parla una llengua la pot fer evolucionar.

Els col·lectius LGTBIQ mai no hem demanat retallar drets de ningú, sinó igualar-nos als nostres companys i companyes heterosexuales. I, de fet, sempre hem buscat aliar-nos-hi per tal de reivindicar una igualtat real dins de la societat. Una llei com aquesta que té com objectiu igualar no inclou articles que cancel·len drets. Sempre se'ns acusa que volem treure drets d'altres, que sempre imposem. En tots els anys que porte d'activista mai no he vist una reivindicació que demane retallar drets d'altres. Som víctimes d'una LGTBifòbia que es disfressa de discurs d'odi per tal de tergiversar les nostres reivindicacions. Encara som considerats malalts.

La llei trans no conté cap article que retalle drets. Fins i tot els mitjans de comunicació més conservadors no fan cap referència a un suposat retall de drets. A més a més, en els darreres dies s'han publicat diverses enquestes on se'n mostra l'acceptació de la societat.

M'han sorprès les reaccions tan dures i il·lògiques davant d'un text que només pretén cobrir les carències d'un altre col·lectiu castigat per no adherir-se als canons heterocispatriarcals existents. És una lluita tan legítima com la de la igualtat plena per les dones, amb la qual també hem de continuar.

L'Església també s'ha esforçat per ajudar a altres col·lectius vulnerables. Però, per què, quan allò que està en joc és la pròpia identitat, es porten les mans al cap? Per què ha sorgit un rebuig tan profund a la idea de que la nostra identitat i la genitalitat no estan unides? A on s'ha quedat la possibilitat d'un debat i de seure's per conèixer-ne les històries de vida? La caritat no està gens present a les declaracions de jerarques que desconeixen moltes realitats socials i tiren del perjudici.

Quan es tracta de la realitat LGTBIQ+, l'abraçada acollidora de l'Església s'esfuma i ens trobem amb un mur de pedra compost per passatges i cites bíbliques a les quals hem de rebatre una vegada i l'altra. Hui dia ja sabem el que volen transmetre en realitat, encara que hi ha sectors que s'hi resisteixen.

És imprescindible fer un exercici d'empatia. I més quan dins dels nostres esquemes determinats perfils estan molt arrelats i ens resistim a canviar-los. Cap la possibilitat de que no haguem fet l'esforç de posar-nos a la pell d'una persona trans? És possible que la incomoditat de veure algú que no és paregut a allò que estem acostumats ens provoca tanta por? Despatologitzar la vivència legítima de la

identitat no és cedir a cap capritx. Les persones trans no ho són perquè siguen malaltes. És la transfòbia la que provoca una malaltia difícil de curar. Tots ens autodeterminem a algun moment de la nostra vida, quan som conscients de qui som. I en el tema del nostre gènere i identitat, hauria de ser sagrat acceptar i respectar com ens identifiquem. Afortunadament, hi ha hagut sectors feministes, LGTBIQ i creients que s'han unit a la veu de justícia que demanen les persones trans. Hem de combatre diversos prejudicis alimentats per l'odi i el desconeixement.

Sempre buscarem arguments per donar suport a la nostra creença. I, com a creient, l'argument que empre és el de l'amor. Déu és Amor i acollida infinita. Sempre ens han ensenyat que Déu ama tothom, sense distinció. Aleshores, jo em pregunte, per què no a les persones trans? En quin moment i a on està escrit que homes i dones trans i persones no binàries no en són mereixedores? Quan llegim l'Evangeli mai trobem una paraula d'odi o discriminació a la boca de Jesús. Cap passatge no ens mostra a un Déu injust, sinó un que s'acosta al necessitat.

És un fet que Jesús mai va parlar de sexe ni de gènere (ni tan sols d'estructura familiar o eclesiàstica). Aleshores, quin problema planteja despatologitzar i permetre una autodeterminació basada en la vivència personal? Per què el desig de voler viure lliurement qui som atempta contra la societat? No serà que ens sentim amenaçats perquè hi ha una estructura de poder i privilegi que no volem trencar i que acceptar la diversitat podria trencar-la? No serà que la diversitat ens fa por? O és que preferim viure en la comoditat d'un sistema que ens dona un esquema que ens estalvia pensar què passaria si el fem a trossos? He observat que aquests qüestionaments no semblen haver-se construït parlant amb una persona trans. Més bé diria que s'ha preferit fer ús d'idees més accessibles per elaborar-los.

Com a creients no hem pogut ser aliens al debat i a la llarga situació d'injustícia i desigualtat que ha alçat el clamor de les persones trans per tal d'aconseguir un reconeixement just de les seues necessitats. No obstant això, la resposta ha variat d'un sector a un altre dins de l'Església Catòlica. Una gran part de la jerarquia, sense haver-se acostat massa a la realitat, ha tirat d'arguments mancants d'amor i de caritat. Una gran part les ha acusat de voler trencar l'ordre establert, d'iniciar campanyes per tal de confondre la societat. Que demanar poder viure-hi amb la identitat sabuda i sentida és anar en contra de Déu. Que parlar-ne confon els joves i els fa dubtar sobre qui són. Tanmateix, no parlar-ne crea una societat més injusta i mancant de respecte cap allò que és diferent. Les persones LGTBIQ+ no hem canviat la nostra orientació o identitat estant contínuament en una societat heterocispatriarcal. És que al contrari sí funciona? Una persona cisheterosexual, de veres canviaria la seua autoconcepció al escoltar la vivència de les persones trans? No serà més bé que al conèixer la realitat s'hi pot empatitzar molt més i veure-la amb ulls més amorosos?

Lesbianes, gais, bisexuals, trans, intersexuals i queers creients tenim la certesa que hem d'anar de la mà del feminisme. Les dones sempre han sigut excloses i discriminades per considerar-les febles. I a les persones LGTBIQ+ també se'ns en considera. La lluita del feminisme és inclusiva i suposa una revolta social que vol fer avall injustícies i jocs de poder.

Des de l'Amor només podem incloure i acollir. Encara queda avançar en la inclusió de les persones no binàries, ja que no hi haurà una casella per al tercer sexe. Els

nens trans també han de ser escoltats i se'ls ha de prendre seriosament si saben quin és el seu gènere.

Ens quedarem amb el bon treball de la germana Mónica Astorga a Argentina, la qual ha acollit amb amor les dones trans, les ha escoltades i els ha mostrat que l'Amor de Déu està per damunt de tot prejudici.

Óscar Manuel Escolano és membre de [Crismhom](#), comunitat cristiana LGBT+H de Madrid